

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 59/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. G., K., toho času vo väzbe, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 1, čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno z 10. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Tp 14/07, uzneseniami Okresného súdu Komárno z 20. februára 2008, 13. marca 2008 a 26. mája 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/2008, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tpo 7/2008 z 5. februára 2008, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 23/2008 zo 17. júna 2008, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 24/2008 zo 17. júna 2008 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 25/2008 zo 17. júna 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2008 doručená sťažnosť V. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho

základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 1, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), uznesením Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) z 10. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Tp 14/07, uzneseniami okresného súdu v konaní z 20. februára 2008, 13. marca 2008 a 26. mája 2008 v konaní vedenom pod sp.zn. 2 T 4/2008, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 7/2008 z 5. februára 2008, uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 23/2008 zo 17. júna 2008, uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 24/2008 zo 17. júna 2008 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 25/2008 zo 17. júna 2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uviedol, že „Do väzby bol vzatý uznesením Okresného súdu v Komárne zo dňa 2. 8. 2007, sp. zn. 14 Tp 6/2007, ktoré sa stalo právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, zo dňa 20. 8. 2007 sp. zn. 3 Tpo 37/2007, a to z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Väzba sa u neho počíta od 30. 7. 2007 od 19,20 hod., kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody.

O opakovaných žiadostiach o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté tak, že sa žiadosti o prepustenie z väzby zamietajú a to uznesením Okresného súdu v Komárne zo dňa 10. 1. 2008, uznesením Okresného súdu v Komárne zo dňa 20. 2. 2008, uznesením Okresného súdu v Komárne zo dňa 26. 5. 2008. Nadriadený Krajský súd v Nitre o sťažnostiach proti zamietajúcim uzneseniam, prvostupňového súdu rozhodol tak, že ich zamietá, a to uznesením zo dňa 5. 2. 2008, uznesením zo dňa 17. 6. 2008 a uznesením, zo dňa 17. 6. 2008.

Obžaloba bola podaná dňa 15. 1. 2008. Okresný súd v Komárne predbežne prejednal obžalobu dňa 13. 3. 2008 a v rámci nej rozhodol uznesením zo dňa 13. marca 2008, že sa obvinený ponecháva vo väzbe. O sťažnosti proti rozhodnutiu o ponechaní vo väzbe rozhodol nadriadený Krajský súd v Nitre tak, že sa sťažnosť zamietá, a to uznesením zo dňa 17. 6. 2008.“.

3. Ďalej sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že v jeho prípade nie sú naplnené materiálne predpoklady väzby a nie sú naplnené ani dôvody väzby tak, ako ich uvádzajú

napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu. Napáda postup vyšetrovateľa v prípravnom konaní v súvislosti s odmietnutím vykonania ním navrhovaných dôkazov, v čom vidí porušenie práva na obhajobu. Namieta nedodržiavanie zásad trestného konania, spochybňuje výpoveď poškodenej v trestnom konaní, ktorá je jeho bývalou manželkou, a poukazuje na ním tvrdené motívy jej konania. Zároveň spochybňuje dôvodnosť samotného uznesenia o vznesení obvinenia voči nemu.

4. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv a slobôd tým, že „... žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola zamietnutá uznesením Okr. súdu v Komárne č. k. 2 T 4/2008 zo dňa 20. 2. 2008. O podanej sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 1 Tos/25/2008 zo dňa 17. 6. 2008. Teda od prvostupňového uznesenia do uznesenia druhostupňového súdu uplynula lehota 118 dní. Taktiež v rámci predbežného prejednaní obžaloby konaného dňa 13. 3. 2008 konajúci súd rozhodol uznesením sp. zn 2 T 4/2008 zo dňa 13. 3. 2008 tak, že sa obv. ponecháva vo väzbe. O ním podanej sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe rozhodol nadriadený Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 1 Tos 23/2008 zo dňa 17. 6. 2008. Teda i v tomto prípade od prvostupňového uznesenia do uznesenia druhostupňového súdu uplynula lehota 96 dní... Teda požiadavke bezodkladnosti rozhodnutia o väzbe nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Podstatnou požiadavkou čl.5 ods.4 je aj to, aby súd rozhodol urýchlene. Sťažovateľ je toho názoru, že v konaní súdov v súlade s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenu rozhodovania, o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 2, ods. 5 listiny a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru...

Sťažovateľ poukazuje na to, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 Dohovoru nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe (ktoré znamená obmedzenie osobnej slobody), len tá skutočnosť, že bola podaná na sťažovateľa obžaloba a to dňom 15. 1. 2008 na Okresný súd Komárno. Samotná táto skutočnosť, že jeho trestná vec bola týmto postúpená okresnému súdu, nie je postačujúca pre splnenie kritéria zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. Dohovoru a nemôže bez príslušného súdneho rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby...

Teda väzba sa musí vždy opierať o rozhodnutie súdu. A v prípade sťažovateľa Okresný súd v Komárne o ponechaní obž. vo väzbe rozhodol až v rámci predbežného prejednávania obžaloby a to dňa 13. marca 2008. Pritom obžaloba bola podaná ešte dňa 15. 1. 2008. S poukazom na tieto skutočnosti sťažovateľ kladie dôraz na ust. § 76 ods. 2 a 3 Tr. por., ktoré neboli naplnené...“.

5. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a tiež v predsúdnom (prípravnom) konaní boli okrem porušenia § 76 ods. 2 Trestného poriadku porušené aj jeho práva a slobody podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, podľa čl. 1, čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ však zrušenie predmetných uznesení okresného súdu a krajského súdu výslovne nežiadal, iba zmätočne uviedol, že žiada ústavný súd, aby nálezom „*vec vrátil na ďalšie konanie*“. Zároveň sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 100 000 Sk a náhradu trov konania 6 732 Sk.

6. Dňa 1. augusta 2008 bolo na ústavný súd doručené podanie (adresované predsedovi ústavného súdu) nazvané „*Žaloba*“ a podpísané osobne sťažovateľom. Z obsahu tohto podania ústavný súd zistil, že sa týka tých istých uznesení okresného súdu a krajského súdu, ktoré boli namietané v sťažnosti, ktorú na základe ním podpísaného splnomocnenia podal jeho advokát. Toto podanie (ktoré samo osebe nespĺňa všeobecné ani osobitné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom) ústavný súd posúdil ako osobné vyjadrenie sa sťažovateľa k predmetu konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ v ňom poukazuje na vybranú judikatúru ústavného súdu (bez uvedenia čísla konania, avšak z obsahu sa dá vyvodiť, že ide o nález I. ÚS 187/07) a hľadajúc paralelu s jeho trestnou vecou sa domáha poukazujúc na rovnosť pred zákonom jej aplikácie aj na jeho osobu. Zároveň žiada, aby bol prepustený z väzby na slobodu.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom

prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri jej predbežnom prerokovaní zistil, že táto je v časti podaná oneskorene, v časti je zjavne neopodstatnená a v časti na jej prerokovanie nemá právomoc, rozhodol o jej odmietnutí.

8. Sťažnosť je podaná oneskorene vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 7/2008 z 5. februára 2008, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa ako obvineného proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Tp 14/2007 z 10. januára 2008. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Predmetné uznesenie súdu nadobudlo právoplatnosť 5. februára 2008, a teda sťažnosť doručená ústavnému súdu 14. júla 2008 (podaná na poštovú prepravu 11. júla 2008) je podaná oneskorene, čo je dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Z princípu subsidiarity rozhodovania ústavného súdu vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd nemal právomoc posudzovať namietané uznesenia okresného súdu, pretože tieto preskúmal v rámci riadneho inštančného postupu na podklade sťažnosti sťažovateľa krajský súd ako sťažnostný (druhostupňový) súd, ktorý bol

povolany poskytnúť ochranu právam a slobodám sťažovateľa v prípade ich porušenia uznesením okresného súdu. Rovnako nemal ústavný súd právomoc rozhodovať o namietanom porušení práv a slobôd sťažovateľa postupom vyšetrovateľa v prípravnom konaní. Ich ochrana v tomto smere patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorý vo veci samej na podklade obžaloby podanej prokurátorom rozhoduje o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia voči sťažovateľovi (čl. 6 ods. 1 dohovoru), resp. rozhoduje o vine a treste za trestné činy (čl. 50 ods. 1 ústavy). K tejto časti sťažnosti ústavný súd len stručne dodáva, že jadro námietok sťažovateľa spočíva v rovine podústavného práva, keď namieta porušenie procesných postupov upravených najmä trestným poriadkom ako právnym predpisom s právnou silou zákona. Ako už bolo uvedené, o ochrane jeho práv a slobôd (vrátane práva na obhajobu) počas prípravného konania rozhoduje všeobecný súd na podklade obžaloby podanej prokurátorom.

10. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov vrátane Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). S ohľadom na uvedené ostalo v právomoci ústavného súdu, aby viazaný rozsahom sťažnosti posúdil, či postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu nedošlo k porušeniu označených práv a slobôd sťažovateľa. Takto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa posudzoval dva okruhy otázok:

- či v súvislosti s dĺžkou konania na sťažnostnom súde (krajskom súde), ktorý rozhodoval o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu o jeho väzbe, nedošlo k porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a

- či väzba sťažovateľa mala v období po podaní obžaloby (15. januára 2008) do rozhodnutia o väzbe v rámci predbežného prejednanja obžaloby (13. marca 2008) ústavný a zákonný podklad spočívajúci v rozhodnutí súdu o väzbe.

11. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Sťažovateľ opakovane žiadal okresný súd o prepustenie na slobodu, ktorý o jeho žiadostiach rozhodol, pričom dĺžka konania okresného súdu v sťažnosti nie je namietaná, a preto sa ňou ústavný súd nezaoberal. Sťažovateľ namieta dĺžku konania a rozhodovania krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnostiach sťažovateľa ako obvineného, resp. obžalovaného. Po podaní obžaloby, t. j. v štádiu súdneho konania rozhodovali súdy o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby takto:

- okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 4/2008 z 20. februára 2008 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol, pričom sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu zamietol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos/25/2008 zo 17. júna 2008,
- okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 4/2008 z 26. mája 2008 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol, pričom sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu zamietol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos/24/2008 zo 17. júna 2008.

Nemožno v tejto súvislosti prehliadnuť fakt, že v období medzi rozhodovaním okresného súdu o týchto jeho dvoch žiadostiach o prepustenie z väzby, rozhodoval okresný súd o väzbe sťažovateľa ešte raz, a to v rámci predbežného prejednanja obžaloby na verejnom zasadnutí. Uznesením sp. zn. 2 T 4/2008 z 13. marca 2008 okresný súd rozhodol tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe. O jeho sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos/23/2008 zo 17. júna 2008 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Na prvý pohľad by sa mohlo javiť, že rozhodovanie krajského súdu nenapĺňa znaky urýchleného rozhodovania o väzbe sťažovateľa. Treba však rešpektovať aj skutočnosť, že krajský súd nevystupoval v pozícii prvostupňového súdu, ale v pozícii sťažnostného súdu, ktorý na podklade sťažnosti sťažovateľa iba preskúmaval správnosť výroku napadnutých uznesení a správnosť postupu v konaní, ktorý predchádzal týmto výrokom. Z uvedenej

časovej súslednosti úkonov okresného súdu a krajského súdu takto nevyplýva porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavnoprávnej intenzity.

12. K namietanej absencii ústavného a zákonného podkladu väzby spočívajúceho v rozhodnutí súdu o väzbe v období medzi podaním obžaloby a jej predbežným prejednaním spojeným s rozhodnutím o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, krajský súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa v uznesení sp. zn. 1 Tos/24/2008 zo 17. júna 2008 uviedol:

„Pri preskúmaní postupu súdu I. stupňa a jeho rozhodnutia zistil (krajský súd, pozn.), že:

- súd I. stupňa rozhodol správne a zákonne, keď zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu. V odôvodnení napadnutého uznesenia, s odkazom na obsah vyšetrovacieho spisu, správne poukázal na trvajúcu existenciu dôvodu väzby u obžalovaného podľa § 71 ods. 1 písm. a/,c/ [správne má byť § 71 ods. 1 písm. b), c), pozn.] Tr. por. aj v súčasnom štádiu trestného stíhania,

- prokurátor podal obžalobu v zákonnej 6 mesačnej lehote väzby platnej pre prípravné konanie,

- zaujal správny záver k sťažostnej námietke obžalovaného, ktorou sa domáhal prepustenia z väzby s poukazom na nález Ústavného súdu. So záverom súdu I. stupňa súhlasí aj nadriadený orgán a k nemu len uvádza, že súdu začína samostatne plynúť lehota trvania väzby (§ 76 ods. 5,6,7 Tr. por.) v konaní pred súdom podaním obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste. Je potrebné zdôrazniť, že sa jedná o zákonnú úpravu „domáceho štátu“. Teda nejedná sa o situáciu, že by ďalšie trvanie väzby bolo založené len a len na samotnom podaní obžaloby resp. že by po jej podaní mal súd povinnosť rozhodovať o ďalšom trvaní väzby aj inak než v prípadoch vyplývajúcich z § 244 ods. 5 a § 242 Tr. por.. Podaním obžaloby sa nerieši otázka väzby, ani sa ňou neanuluje príp. inak nemodifikuje rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby, ktoré zostáva platné a právne účinné.

Opätovne nadriadený súd zdôrazňuje, že v danom štádiu trestného konania pretrváva dôvodné podozrenie zo spáchania skutku pre ktorý bola podaná obžaloba. V danom štádiu trestného stíhania nie je možné hodnotiť dôkazy z hľadiska viny resp. neviny ako sa toho v podstate domáha obžalovaný. Bude to hlavné pojednávanie, na ktorom bude vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe. Námietky obžalovaného

uvádzané v sťažnosti preto nebolo možné akceptovať. Pretože krajský súd nezistil žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli na prospech obžalovaného, jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.“

13. Rovnako ako krajský súd, aj ústavný súd musí zdôrazniť, že nález ústavného súdu v inej veci (I. ÚS 187/07) sa týkal inej procesnej situácie, než v akej sa ocitol sťažovateľ. Uvedený nález sa vzťahoval na situáciu, keď súd opakovane rozhodoval o väzbe, pričom jej lehota bola v prípravnom konaní predĺžená do konkrétneho dňa. Po podaní obžaloby (krátko pred uplynutím súdom predĺženej lehoty väzby) však súd rozhodoval o väzbe až po uplynutí pôvodnej, už predlžovanej lehoty väzby. Existovalo teda určité časové obdobie väzby, ktoré nemalo podklad v súdnom rozhodnutí. A práve v tom zhliadol ústavný súd v tejto inej veci porušenie práv sťažovateľa.

Naopak, v prípade sťažovateľa lehota väzby nebola predlžovaná a prvotné uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí do väzby z 2. augusta 2007 (so začatím plynutia väzby od 30. júla 2007) nebolo obmedzené iba na určité časové obdobie. Prokurátor podal obžalobu v rámci šesťmesačnej lehoty, odkedy väzba sťažovateľa začala plynúť, a teda nebolo namieste, aby prokurátor žiadal o predĺženie lehoty väzby. Ustanovenia Trestného poriadku nemožno vykladať spôsobom, akým to prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, teda že pôvodné rozhodnutie o vzatí do väzby sa obmedzuje na maximálnu dobu šiestich mesiacov. Účinky tohto rozhodnutia, ktoré je ústavným základom väzby, nezanikajú ani podaním obžaloby (15. januára 2008) a ani uplynutím šesťmesačnej lehoty, odkedy lehota väzby začala plynúť (30. januára 2008). Aj potom, ako sa trestná vec sťažovateľa dostala do štádia konania pred súdom, ústavným základom väzby sťažovateľa bolo rozhodnutie okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie) o vzatí do väzby, keďže toto nebolo časovo obmedzené tak, ako sú časovo obmedzené rozhodnutia súdov v prípade predlžovania lehoty väzby. Po podaní obžaloby následne okresný súd v rámci jej predbežného prejednania 13. marca 2008 rozhodol tak, že ho ponecháva vo väzbe, pretože dôvody väzby trvajú a jeho sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu bola krajským súdom zamietnutá.

14. S ohľadom na uvedené ústavný súd nezistil absenciu ústavného základu väzby sťažovateľa v žiadnom relevantnom časovom úseku, ktorá by viedla k záveru o porušení práv a slobôd sťažovateľa (čl. 17, ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 ods. 1,

3 a 4 dohovoru) a ktorá by bola dôvodom na zásah do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v jeho prípade. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). S ohľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že sťažnosť neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce zásah do tohto práva sťažovateľa, pričom ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu možnú súvislosť medzi rozhodovaním súdov v trestnej veci sťažovateľa a namietaným porušením tohto práva. K namietanému porušeniu čl. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že tento článok nezakotvuje konkrétne právo či slobodu fyzických osôb a právnických osôb, ale záväzok štátov (vysokých zmluvných strán) priznávať každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I dohovoru.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd nemohol rozhodnúť o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v petite jeho sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2009